

ENTREVISTA A **Jaume Gilibert, president de la Diputació de Lleida**

“Lleida serà el futur pulmó de Catalunya”

Jaume Gilibert està convençut del potencial d'una terra d'oportunitats que pot oferir tot el que manca a les grans àrees urbanes gràcies a unes comunicacions de primer nivell **JAVIER RICOU**

De Lleida a Barcelona hi ha els mateixos quilòmetres que de Barcelona a Lleida. Però sembla que la distància es fa més llarga pels que van de la capital de Catalunya a la capital de Ponent, que per aquells que fan el viatge en direcció inversa. Aquesta errònia percepció explica el gran esforç fet per les autoritats lleidatanes per ficar la seva província al mapa. Jaume Gilibert, president de la Diputació de Lleida, assegura que la major part de la feina ja està feta. Ara toca treure profit de tots els trossos amagats “en aquesta terra d'oportunitats, que està estratègicament ben ubicada i més ben comunicada que mai amb l'arribada de l'AVE, el futur aeroport i les noves autovies projectades”.

Pinta bé el futur per a Lleida?

Sense cap mena de dubte. I és que ja no parlem de ficar Lleida al mapa. Ja hi som. I tota l'aposta de futur indica que encara estarem molt més ben comunicats del que estem ara. Per tant, ara toca aprofitar els avantatges d'un territori amb molt de sol i un bé tan preuat com l'aigua. Això ens assegura creixements tant a nivell industrial, com turístic i econòmic. La província de Lleida ha de ser el futur pulmó de Catalunya.

Això sona talment com un spot publicitari...

La zona litoral ja està saturada i, per tant, l'únic pulmó que li queda a Catalunya és Lleida. El secret està en no caure en les errades comeses en altres territoris a l'hora d'afrontar aquest creixement en tots els àmbits que ens depara el futur. Ha de ser sostenible i ordenat, sense perdre la nostra identitat. Hem d'estar orgullosos de viure a la Catalunya interior.

Quins són els principals potencials de Lleida per afrontar aquest creixement?

Dos són molt importants. Un és el sector agroalimentari. I aquí és molt important l'obra del canal Segarra-Garrigues, però també hem de ser capaços de fer arribar els nostres productes als mercats i muntar una estructura que permeti als pagesos

Jaume Gilibert, de ERC, és president de la Diputació lleidatana des de 2007

anar a vendre al consumidor final. L'altre sector fort que hem de potenciar més és el turístic. Crec que s'ha vinculat massa a la neu –que és una font d'ingressos molt important– però ara toca diversificar. Tenim una natura encara verge, patrimoni, paisatge, tradicions, cultura i moltes altres coses atractives. La clau està en estructurar una oferta ampla i de qualitat.

Què ha de fer Lleida per ampliar el seu mercat turístic?

Hem de saber vendre paquets sencers amb totes les ofertes. No té sentit que sortim sols al mercat. Una proposta, per arribar a més públic seria fer campanyes plegats, per exemple, amb Andorra i Aragó. El que volem és que vinguin turistes. I tot es podria vendre, fora de les nostres fronteres, amb la marca única de Pirineus, com ja passa fa molts anys als Alps. Des de la Diputació sempre hem tingut clar que hem d'internacionalitzar Lleida, be sigui amb el turisme o des de qualsevol altre camp.

I la indústria?

Tinc una confiança cega amb el futur aeroport Lleida-Alguaire. I aquesta infraestructura podria portar noves empreses. No descarto, encara que això és molt prematur, que la indústria aeronàutica catalana s'ubiqui a Alguaire. Està clar que no renunciem al teixit industrial –tot l'eix de l'autovia a Barcelona i les altres carreteres projectades son vitals per atreure noves empreses– però sí que hauriem de mirar amb recel la implantació de negocis que nomes busquin abaratir costos. Crec que nosaltres hem de potenciar les empreses compromeses amb el territori o el país, són més segures.

Lleida ha abusat massa de la imatge de víctima?

Crec –i és una opinió personal– que durant molts anys hem anat a plorar massa a Barcelona o Madrid per de-

Des de la Diputació tenim clar que hem d'internacionalitzar Lleida, bé sigui amb el turisme o des de qualsevol altre camp

manar coses. En alguns casos això ens ha pogut ajudar, però a nivell global considero que tant victimisme no es bo. Afortunadament això ja ho estem superant i comencem a treure pit al presumir del nostre territori i possibilitats.

I sembla que la gent de la ciutat també. Ara volen anar al poble.

Aquesta és la demostració que la imatge que hi havia fora ha canviat. Però la pregunta és: ¿està preparada aquesta persona forastera per adaptar-se al món rural? Això no treu que alguns autòctons s'hagin escudat en l que ara s'anomena com a *mobbing* rural com excusa per mantenir activitats, que amb la llei a la mà, són il·legals.